

lavere Myndighedsalder end den, vi har nu i Henhold til Loven. Naar jeg snart har sagt Fuldmyndighed, snart Myndighed, har Meningen selvsagt været, at de Udtryk dækker over det samme Begreb. Jeg antager, at det, der har irriteret den højtærede Minister i mine Udtalelser, er Paavisningen af, at vi har en saa høj Fuldmyndighedsalder i dette Land, at saa at sige alle Mennesker, der vil se, er fuldkommen paa det rene med, at det er ganske uforsvarligt at opretholde den. Tusinder og atter Tusinder af Mennesker tvinges ved den høje Fuldmyndighedsalder til at starte deres egne Forretninger, erhverve sig Ejendomme o. s. v. ved Hjælp af Kurator eller Formynder i Stedet for, at de kunde optræde paa egne Vegne som fuldmyndige Borgere. Naar jeg ikke har nævnt noget Tal, er det netop, fordi jeg kan akkviescere ved det Tal, man kommer til ved Forhandling fra alle Sider. Om det bliver 21, 22 eller 23 Aars Alderen, skal jeg ikke opholde mig ved, det beror paa, hvad man bliver enig om. Men jeg mener, at der, hvor man bliver enig om at sætte Fuldmyndighedsalderen, maa vi ogsaa sætte Valgretsaldere. For at den højtærede Minister ikke skal have for megen Anledning til at harcellere over, at der skulde være Uoverensstemmelse mellem vor Ordfører fra i Sommer, det ærede Medlem Hr. Rode, og mig paa dette Punkt, kan jeg berolige den højtærede Minister med, at jeg mener, at den kommunale Valgretsalder og den politiske bør være ens og bør være den samme som Fuldmyndighedsalderen.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Det ærede Medlem Fru Munch bemærkede, at jeg ikke havde Ret til at lægge andet ind i Borgerrepræsentationens Vedtagelse, end der i Virkeligheden ligger deri. Det maa jeg være enig med det ærede Medlem i. Jeg har ikke Ret til at lægge andet ind deri; men jeg har Ret til at lægge ind deri, hvad der ligger deri. Og der ligger ganske utvivlsomt det deri, at man har ment, at det Grundlag, der var gældende for almindelige kommunale Valg, kunde det uanset principielle Ønsker demokratisk forsvares at bruge ogsaa ved denne Lejlighed ved Hjelpekassens Indretning i København, ganske uanset, at der gælder andre Bestemmelser i det øvrige Land; at Grunden har været, at man ansaa det for ikke værd at bekoste Udarbejdelse af særlige Valglistes, nævnte jeg ganske udtrykkelig i mine Bemærkninger før. Netop dette ligger i det, og dette viser, mener jeg, at den stærke Agitation, der har været paa dette Omraade, i Virkeligheden underkendes

fra socialdemokratisk Side her i København. For hvis det var Alvor med denne stærke Agitation, kunde man ikke have taget det Standpunkt, at man blot for Arbejdets Skyld, for Pengenes Skyld, lod være at bruge det mest demokratiske Grundlag.

Til det ærede Medlem Hr. Mads Larsen vil jeg sige, at det forekommer mig, at hans Udtalelser fra før ved hans sidste Bemærkninger fik en ganske ejendommelig Belysning. Før talte det ærede Medlem om, at man skulde tage Hensyn snart til Myndighedsalderen og snart til Fuldmyndighedsalderen. Nu blev de to Begreber til eet og samme for det ærede Medlem. Det er de nu ikke, men det skal jeg ikke opholde mig ved. Men altsaa, man skulde langt ned med Valgretsaldere, og i alvorlige Ord sagde det ærede Medlem, da han første Gang havde Ordet: De Herrer tror, at man kan blive staaende ved 25 Aars Alderen, men det maa man ikke tænke; nej, ret snart skal de Herrer blive belært om noget andet. Nu kommer det ærede Medlem og fortæller, at han har den Mening, at Stat og Kommune i denne Henseende skal følges ad. Der skal altsaa en Grundlovsforandring til, inden det ærede Medlem vil gaa til en anden kommunal Valgretsalder her i Landet. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem havde været saa heldig at faa dette fastslaaet i sine Udtalelser før, er det ikke sikkert, han havde faaet slet saa varme Taksigelser fra den socialdemokratiske Ordfører, som han fik.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Sven har Ordet for en kort Bemærkning.

Sven: I Anledning af den førte Diskussion om Socialdemokratiets Optræden ved Ønsker om en forandret Hjelpekasselov for Københavns Vedkommende, og hvad man kan lægge i det, skal jeg oplyse, at paa Frederiksberg, hvor man ved de 3 sidste Valg har haft Valglisterne fuldt udarbejdede efter Hjelpekasseloven, har Partierne ud fra praktiske Grunde, ud fra de Grunde, den højtærede Indenrigsminister nævnte, været enige om at undgaa et særligt Valg af Hensyn til Hjelpekassen og at lade de kommunale Valg, der kort Tid i Forvejen havde fundet Sted, være bestemmende for Sammensætningen af Hjelpekassebestyrelsen. Med andre Ord: de praktiske Socialdemokrater paa Frederiksberg har akkviesceret ved den kommunale Opholdsbestemmelse, ogsaa forsaavidt angik Valg af Hjelpekassebestyrelse. Den højtærede Indenrigsminister har saaledes fuldkommen Ret i sin Argumentation; naar det drejer sig om Praksis, er man ikke